

paa at lære et Haandværk i Stedet for at lære Krigshaandværket; thi, naar den Tid kommer, da de have udtjent, kunne de ikke Andet end Krigshaandværket, som de ingen Brug have for. Jeg skal nu omtale Uddannelsen af Officerer. Her befinder jeg mig i det Tilfælde, at jeg kan være fuldkommen enig med den ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kreds (Seszen). Han udtalte forledden under Forhandlingerne om Søværnets Ordning, at han ansaa det for uheldigt, at man først begyndte at uddanne Søofficerer i deres 17de til 18de Aar, idet de da allerede havde faaet saa megen Spire ind til Frihedsideerne, at det ikke kunde passe med den Disciplin, som han ansaa det for nødvendigt, at de Befalende skulle være i Besiddelse af for at kunne befale over Andre. Heri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem; thi der er vist ikke Noget, der slapper Disciplinen mere i en Armee, end naar der gribes feil fra oven; det gjør vist langt større Støde end noget Andet. Men lad os se, hvad det er for Officerer, der skulle uddannes ifølge Regjeringens Forslag; det er Folk, der have været inde som Soldater og gennemgaaet den praktiske Tjeneste, som er befalet, og saavidt jeg kan forstaa det, vil det blive Menneffer paa 18—19 Aar. De skulle først have ligget de bestemte Maaneder inde til fast Tjeneste, og saa kunne de blive optagne paa Officersskolen. Jeg er nu bange for, at det vil blive meget vanskeligt at faae saadanne Folk, som man kan bruge. Jeg tror, at man derimellem vil træffe endel Folk, der, som det ærede Medlem sagde, allerede have smagt saa meget af Frihedsprinciperne, at de just ikke ere stikfede til at træde ind i Hæren. Jeg frygter for, at der vil komme en hel Del rejst gaaende Studenter derind, som ville prøve deres Lykke, eller Folk, som paa anden Maade have sørt et Studenteliv, et Slags kavaleriæstigt Liv, Folk, som have gaaet paa Højskoler eller Sigmene. Jeg er bange for, at det ikke vilde være heldigt, om Armeen skulde faae mange af det Slags Officerer. Jeg kunde meget bedre forstaa mig med, at Clevelskolen blev betydelig udvidet for at tilveiebringe de Officerer, der vare nødvendige, saa at der kunde gives dem af de unge Menneffer, der vare de bedste og dygtigste, dem, der havde Gyne og Lyft til at blive Officerer, en langt videre gaaende Uddannelse end den, der nu kan tildeles dem ved Clevelskolen, og det da blev muligt at trække de bedste og dygtigste Kreefter frem. Jeg betragter det nemlig som en stor Ulykke for en Armee, naar den har Mangel paa dygtige Officerer, naar den har Officerer, som Soldaten ikke kan se op til med Tillid, som den menige Soldat ikke føler hos sig selv, baade i moralisk, theoretisk og praktisk Henseende staur over ham. Naar der er saadanne Officerer i en Armee, er det uheldigt for den Soldat, der skal tjene under dem; men det kan ikke undgaa, medmindre man sørger for, at Officererne kunne komme i Besiddelse af megen Dyg-

tighed. De Punkter derfor, hvori den høie Regjering og Folkethinget ere enige, anser jeg slet ikke for heldige. Jeg anser hverken Regjeringsforslaget eller Folkethingets Forslag for heldigt, hvad Officerernes Uddannelse angaar; thi jeg tror, at det ene nedlægger Officersselevskolen direkte, det andet indirekte. Jeg tror, at de Officerer, der saaledes bringes til Stede, vilde være mindre stikfede til at beklæde denne Stilling. Dermed vil jeg ikke have sagt, at det vil være det Almindelige; der kan jo være mange dygtige Folk, Mange, som vilde og kunne offre sig for Sagen, men jeg tror, at man bedre faar dygtige Folk, naar de begynde deres militære Udvikling i en tidligere Alder. Jeg kunde meget bedre forstaa mig med den Rante, at Ingen skulde kunne blive Officer uden at have gennemgaaet Clevelskolen, og at man saa tog de Dygtigste derfra ind paa Officersskolen for at faae det fornødne Antal Officerer.

Fallesen: Det var jo en overordentlig glædelig Udtalelse, vi hørte fra den ærede sidste Taler (S. Andersen), i det Mindste for mig, der altid har sat saa megen Pris paa Kadetfademet. Hans Udtalelser tydede paa, at vi fra hans og hans Venners Side kunne faae Understøttelse til engang at se det oprettet paa ny.

Saaledes som jeg havde tænkt mig en Revision af Hærloven, burde den kun gaa ud paa i det Mindste at rette Et og Andet, og navnlig ikke rokke ved saadanne Bestemmelser, der maatte anses for Hovedpunkter, da enhver saadan Forandring vil fremkalde Uro og Forvirring i Forhold, hvor netop Ro og Orden er saa nødvendig, ikke at tale om den Misforstaaelse, som det kan fremkalde. Hvis nu de Forandringer, der her ere indbragte, vare af den mindre Art, hvis det var en eller anden Mangel, man havde afhjulpet, noget Ny, men ikke indgribende Ny, man havde indført, og desuden noget Ny, som ogsaa havde de Mænds Billigelse, hvis Hverv det er at føre Hærloven ud i Livet, vilde det endda være vanskeligt, forekommer det mig, for det høie Thing, inden den meget korte Tidsfrist, der er tilbage, at danne sig en begrundet Mening om saadanne Forslag, og ved at behandle dem at komme til et egentligt Resultat i saa Henseende. Naar derimod Forslaget er af en saa gennemgribende Art, som her er Tilfældet, saa forekommer det mig, at det vil være fuldstændig umuligt for Landsthinget i den Tid, der er tilbage, at tage det under en saadan Overveielse, at denne kunde føre til et Resultat. Jeg tvivler jo ikke om, at Sagen vil blive sendt til et Udvalg, og heller ikke om, at dette Udvalg vil gjøre sig al Flid med Sagen, men det stikker sig for mig som fuldstændig umuligt, at man inden den Tidsfrist af, saavidt jeg huster, 12—14 Dage, der er tilbage af denne Samling, vil kunne naae til et endeligt Resultat. At der er saadanne store og gennemgribende Forandringer, er